

Sammanfattning av rapporten

Voting in the Council of the European Union

Contested Decision-Making in the EU Council of Ministers (1995-2010)

Wim Van Aken

Europeiska unionens råd är EU:s viktigaste lagstiftande organ och den mest betydelsefulla EU-institutionen. Men trots denna betydelse är det alltså oklart hur lagstiftningsarbetet egentligen går till och det saknas på det hela taget handfast information om beslutsfattandet i rådet. Syftet med den här rapporten är att bidra till den växande forskningen på området.

Rapporten grundas på en ny databas över det samlade antalet uttryckligt avgivna röster (explicit votes) och omröstningar med namnupprop (public roll calls) i rådet mellan åren 1995 och 2010. Skillnaderna i röstresultat över tid och politikområde ger oss en bild av beslutsfattandet i rådet, vilka frågor det handlar om och hur de olika medlemsländerna ställer sig.

Rapporten består av två delar. I den första delen analyseras omröstningar med namnupprop, med följande slutsatser:

- Förhållandet mellan majoriteter och minoriteter i rådet är avgörande för att förstå hur beslutsfattandet går till.
- Analysen visar även dynamiken bakom s.k. uttryckligt bestridande (explicit contestation) i rådet och ökar vår kunskap om lagstiftningsarbetet som helhet.

Del två är en empirisk analys av uppgifterna i databasen och leder till fem huvudslutsatser:

- Lagstiftningsarbetet i rådet karaktäriseras av upp- och nedgångar, med parallella omröstningar. Tidpunkten för dessa ”pucklar” sammanfaller med fördragsförändringar och utvidgningar. Under uppgångarna antar medlemsländerna fler lagförslag och andanröjer

därmed risken för flaskhalsar. Vid nedgångarna bearbetar rådet beslutade förändringar och anpassar sig till den nya institutionella miljön.

- Sammantaget har lagstiftningsarbetet och omröstningarna legat på en jämn nivå under hela den senaste 16-årsperioden, trots ökande skillnader mellan medlemsländerna i och med utvidgningarna. Nya rutiner, ändrade röstbeteenden, förstärkande av koalitionsmonster och de nya medlemsländernas framgångsrika anpassning till rådet har fungerat som stötdämpare. Sammantaget har dessa faktorer bidragit positivt till rådets lagstiftningskapacitet mellan 1995 och 2010.
- Vad gäller politikområden, ser vi att uttryckligt bestridd lagstiftning (explicitly contested legislation) återfinns inom EU:s alla politikområden. Det är emellertid vanligast när det handlar om fördelningspolitik, frågor där medlemsländerna har tydliga uppfattningar.
- Geografiskt kan vi konstatera att större och mer norrligt liggande medlemsländer oftare bestrider lagstiftningsförslag och har starkare egenintressen jämfört med länder i södra och östra Europa – med Italien som lysande undantag.
- Vad beträffar koalitionsbildning, visar databasen att det före 2004 fanns tre återkommande koalitioner i rådet. Den första var en tyst majoritet bestående av länder som bara i liten utsträckning opponerade sig och som genomgående stödde lagförslag. Den andra gruppen bestod av en högljudd minoritet av länder som ofta blev nedröstade. Tyskland (vad vi kan kalla den tredje koalitionen) var det enda land som avvek, eftersom

Rapporten kan laddas ned från www.sieps.se

man oftare än andra bestred lagförslag och dessutom på områden där andra länder inte opponerade sig. Efter utvidgningen 2004 anslöt sig flertalet av de nya medlemsländerna till den tysta majoriteten. Också Tyskland flyttade sig närmare denna grupp, medan Finland, Tjeckien och Malta anslöt sig till den högljudda minoriteten. Det enda land som har rört sig bort från dessa grupperingar och nu avviker alltmer är Storbritannien.

Trots de senaste årens turbulens ger rapporten en relativt positiv bild av rådets lagstiftningsarbete mellan åren 1995 och 2010. En bild som står i kontrast till de mer pessimistiska analyserna av EU-integrationen efter 2004 års stora utvidgning.

Rapporten ger ökad kunskap om såväl rådet som EU-integrationen. Mer forskning inom området behövs dock.